

Bài 8 HOANG ĐỊA KHÔNG HOANG VẮNG

Nắng lửa rực thiêu. Sa mạc cháy khô. Bão cát mịt mờ. Sa mạc hoang liêu. Sa mạc cô đơn. Sa mạc khóc than, van xin Thượng Đế. Trời động lòng thương. Có một loài cây tình nguyện xin nhận mang hình hài hèn mọn xấu xí để làm bạn với sa mạc cằn khô, hầu thích nghi với môi trường đầy thử thách gian truân. Trời cho thay lá bằng những gai sắc nhọn để chống lại ánh nắng cháy kia. Và chính nơi hoang địa khô cằn ấy — nơi tưởng như vắng bóng sự sống, nơi tưởng như chỉ còn lại thử thách và cô đơn — Thiên Chúa đã chọn để hiện diện. Ngài không ngự giữa vườn hồng, mà bước vào sa mạc. Không ở nơi phồn hoa, mà ở giữa những gai góc của kiếp người. Ngài đến không để kết án, mà để làm bạn. Là bạn trung thành của những tâm hồn rách nát, của những trái tim khô héo, của những người tưởng mình đã mất Chúa tứ lâu.

"Hoang địa không hoang vắng" — vì có Chúa ở đó. Có Lời Chúa soi đường. Có Thánh Thần dẫn lối. Có Đức Kitô đã đi trước, đã chiến thắng, đã mở ra con đường sống. Và nếu ta để lòng mình mở ra, như lời Êp-pha-ta, thì chính nơi khô cằn ấy sẽ nở hoa. Hoa của ân sủng. Hoa của lòng thương xót. Hoa của một cuộc trở về. Hoa ấy nói với sa mạc: "Tôi vẫn là bạn hữu chân tình."

Cũng như Chúa Giêsu, Người đã bước vào hoang địa không phải để trốn chạy, mà để đối diện. Không phải để cô đơn, mà để gặp gỡ Thiên Chúa. Không phải để thất bại, mà để chiến thắng cám dỗ bằng Lời Chúa.

Giờ đây, chúng ta cùng bước vào phần suy niệm chính, để lắng nghe Lời Chúa trong các bài đọc hôm nay — những lời mời gọi ta bước vào hoang địa, không phải để sợ hãi, nhưng để gặp gỡ Thiên Chúa. Mỗi bài đọc là **một ánh sáng soi đường**, mỗi đoạn Tin Mừng là **một bước chân của Đức Kitô dẫn ta qua thử thách**, một hành trình **đưa ta đến với sự sống mới**.

I- HOANG ĐỊA CỦA SỰ SA NGÃ - nhưng Thiên Chúa vẫn tìm kiếm

"Adam, người đang ở đâu?"

Hoang địa đầu tiên không phải là sa mạc cát nóng, mà là **vườn Eden sau khi con người phạm tội**. Nơi từng đầy sự sống, giờ trở nên hoang vắng vì con người **trốn tránh Thiên Chúa**. Tội lỗi không chỉ làm con người xa Chúa, mà còn khiến họ xa chính mình, xa nhau, và xa khỏi ơn gọi làm người.

Nhưng Thiên Chúa không bỏ mặc. **Ngài đi tìm, Ngài gọi tên**, Ngài **mở ra hành trình cứu độ**. Tiếng gọi "Người đang ở đâu?" không phải là lời kết án, mà là **lời đánh thức lương tâm**, là **tiếng gọi của một người Cha đang đau đáu tìm con lạc mất**.

Sách Sáng Thế trong **Bài Đọc I** tường thuật: "*Nguyên tổ được tạo thành, và phạm tội*":

[7] Chúa dùng bụi đất trộn vô,
Chúa nhào bụi đất nặn ra tượng hình,
Thổi hơi vào mũi cho phình,
Tượng đầy sinh khí trở thành sinh linh.
[8] Chúa trồng vườn đẹp tiêu đình
Ê-đen tên gọi, cảnh xinh tuyệt trần,
Hương đông, không khí thanh nhàn,
Cho người thụ tạo cư an chốn này.
[9] Từ trên mặt đất giờ đây,
Chúa cho mọc đủ loại cây mĩ miều,
Trái cây ngon ngọt thật nhiều,
Một cây Sự Sống ngang nhiên giữa vườn.
Biết điều Thiện Ác đau thương,
Ăn vào sẽ lãnh tai ương khôn lường.
(St 2, 7-9)

[1] Khắp trong giống vật ngoài đồng,
Mà Thiên Chúa đã quan phòng dựng nên,
Một loài độc ác nổi tên,
Nổi danh xảo quyệt là con mãng xà.
Nó nói với người đàn bà:
"Có thật Thiên Chúa bảo bà đừng ăn,
Hay là Chúa bảo lại đây,
Tha hồ ăn mọi trái cây trong vườn?"
[2] Bà ta đáp trả nó luôn:
'Các cây cho trái trong vườn được ăn,
[3] Nhưng cây giữa vườn Ê-Đen,
Không được bén mảng mà ăn quả nào.
Thấy thèm cũng chớ đụng vào,
Ăn vào sẽ chết không sao chữa lành.'
[4] Rắn bèn trả lời khôn lanh:
"Không đâu! Chẳng chết, sao đành bỏ qua?
[5] Nhưng Thiên Chúa biết rõ mà!
Ngày nào sẽ đến, ông bà nếm qua,
Tức thì mắt sẽ mở ra,
Sẽ mang bản tính như là thần thiêng,
Biết điều thiện, ác nên kiêng."
[6] Người đàn bà mắt láo liên,
Trông thì đẹp mắt, ăn liền chắc ngon,
Ăn vào chắc sẽ tinh khôn.
Bà liền hái trái mà ăn ngon lành,
Rồi cho chồng ở cạnh mình,
Cả hai ngấu ghiến tận tình cùng ăn.

[7] Cả hai mở mắt trần trần,
Thấy mình trần truồng, lấy khố che thân.
(St 3, 1-7)
=> ∴ Cong Giao Viet Nam ∴

Mùa Chay là thời gian để ta trả lời tiếng gọi ấy: "Con đang ở đâu?" — và can đảm bước ra khỏi bóng tối để trở về với ánh sáng.

II- HOANG ĐỊA CỦA NHÂN LOẠI – nhưng ân sủng vẫn tuôn trào

Thánh Phaolô nhìn vào lịch sử nhân loại như một hoang địa: đầy thương tích, đầy sa ngã. Từ một người – Adam – tội lỗi đã lan rộng. Nhưng cũng từ một người – Đức Kitô – **ân sủng đã tuôn trào**.

Hoang địa của nhân loại không bị nguyên rủa mãi mãi. Nhờ Đức Kitô, nó trở thành **nơi hời sinh**, nơi **tình yêu mạnh hơn tội lỗi**, nơi **ân sủng thắng vượt sự chết**.

Trong **Bài Đọc II**, thư Thánh Phaolô Tông đồ gửi tín hữu Rôma nhắc nhở: "*Ở đâu tội lỗi lan tràn, ở đó ân sủng lại càng chứa chan.*"

Anh em thân mến, cũng như do một người mà tội lỗi đã nhập vào thế gian, và do tội lỗi mà có sự chết, và thế là sự chết đã truyền tới mọi người, vì lẽ rằng mọi người đã phạm tội. Trước khi có lề luật, đã có tội ở trần gian. Nhưng nếu không có luật, thì tội không bị kể là tội. Thế mà, từ thời Adam đến thời Môsê, sự chết đã thống trị cả những người đã không phạm tội bất tuân lệnh Thiên Chúa như Adam đã phạm. Adam là hình ảnh Đấng sẽ tới.

Nhưng sự sa ngã của Adam không thể nào sánh được với ân huệ của Thiên Chúa. Thật vậy, nếu vì một người duy nhất đã sa ngã, mà muôn người phải chết, thì ân sủng của Thiên Chúa ban nhờ một người duy nhất là Đức Giêsu Kitô, còn dồi dào hơn biết mấy cho muôn người.Ơn Thiên Chúa ban cũng khác với hậu quả do một người phạm tội đã gây ra. Quả thế, vì một người duy nhất phạm tội, con người đã bị xét xử để phải mang án, còn sau nhiều lần sa ngã, thì lại được Thiên Chúa ban ơn cho trở nên công chính.

Vì nếu bởi tội của một người mà sự chết đã thống trị do một người đó, thì những người lãnh được ân sủng và ơn huệ dồi dào bởi đức công chính, càng được thống trị hơn nữa trong sự sống do một người là Đức Giêsu Kitô.

Do đó, tội của một người truyền đến mọi người đưa tới án phạt như thế nào, chính của một người truyền sang mọi người đưa tới bậc công chính ban sự sống cũng như thế. Vì như bởi tội không vâng lời của một người mà muôn người trở thành những tội nhân thế nào, thì do đức vâng lời của một người mà muôn người trở thành kẻ công chính cũng như thế. (Rôma 5,12–19)

Mùa Chay là thời gian để ta đón nhận dòng suối ấy — để hoang địa lòng mình được tưới mát, để lịch sử đời ta không còn là bản án, mà là hành trình cứu độ.

III- HOANG ĐỊA CỦA THỬ THÁCH – nhưng Lời Chúa là khí giới

Chúa Giêsu bước vào hoang địa — không phải để trốn chạy, mà để **đôi diện với cám dỗ**. Ngài không dùng quyền năng, mà dùng **Lời Chúa**. Mỗi cơn cám dỗ là một lời mời gọi chọn lựa: chọn vật chất hay chọn Thiên Chúa, chọn quyền lực hay chọn phục vụ, chọn kiêu ngạo hay chọn khiêm nhường.

Hoang địa là nơi **Lời Chúa trở thành khí giới**, là nơi **con người học cách sống thật**, là nơi **tâm hồn được thanh luyện để bước vào sứ mạng**. "*Người ta sống không chỉ nhờ bánh, nhưng nhờ mọi lời do miệng Thiên Chúa phán ra.*"

Tin Mừng Thánh Matthêu hôm nay trình thuật: "*Chúa Giêsu nhịn ăn bốn mươi ngày đêm, và chịu cám dỗ*":

Khi ấy, Chúa Giêsu được Thánh Thần hướng dẫn vào hoang địa để chịu ma quỷ cám dỗ. Khi Người đã nhịn ăn bốn mươi đêm ngày, Người cảm thấy đói. Và tên cám dỗ đến gần, nói với Người rằng: "Nếu ông là Con Thiên Chúa, hãy khiến những hòn đá này biến thành bánh". Nhưng Chúa Giêsu đáp lại: "Có lời chép rằng: 'Người ta sống không nguyên bởi bánh, nhưng bởi mọi lời do miệng Thiên Chúa phán ra'".

Bấy giờ ma quỷ đưa Người lên Thành thánh, và đặt Người trên góc tường Đền thờ, rồi nói với Người rằng: "Nếu ông là Con Thiên Chúa, hãy gieo mình xuống đi, vì có lời chép rằng: Ngài đã ra lệnh cho các Thiên Thần đến với ông, và chư vị đó sẽ nâng đỡ ông trên tay, để ông khỏi vấp chân vào đá". Chúa Giêsu đáp: "Cũng có lời chép rằng: Người đừng thử thách Chúa là Thiên Chúa người".

Quỷ lại đưa Người lên núi rất cao, và chỉ cho Người xem thấy mọi nước thế gian và vinh quang của những nước đó, rồi nói với Người rằng: "Tôi sẽ cho ông tất cả những cái đó, nếu ông sấp mình xuống thờ lạy tôi". Bấy giờ Chúa Giêsu bảo nó rằng: "Hãy lui đi, hỡi Satan! Vì có lời đã chép: 'Người phải thờ lạy Chúa là Thiên Chúa người, và chỉ phụng sự một mình Ngài'. Bấy giờ ma quỷ bỏ Người. Và các thiên thần tiến lại, hầu hạ Người. (Matthêu 4,1-11)

Mùa Chay là thời gian để ta học lại cách sống — không chỉ bằng bánh, mà bằng Lời. Không chỉ bằng thói quen, mà bằng niềm tin. Không chỉ bằng sức riêng, mà bằng ân sủng.

IV- HOANG ĐỊA CỦA LÒNG NGƯỜI— nhưng vẫn có thể nở hoa

"Hoa Xương Rồng vẫn nở giữa sa mạc."

Có những hoang địa không nằm ngoài thiên nhiên, mà nằm sâu trong lòng người: **những vùng khô cằn của thất vọng, của tổn thương, của tội lỗi, của vô cảm**. Nhưng chính nơi đó, nếu ta để lòng mình "Ép-pha-ta – hãy mở ra", thì **suối nước hồng ân sẽ tuôn trào**, và **hoa ân sủng sẽ nở giữa sa mạc đời ta**. Chúa không chờ ta hoàn hảo mới yêu

thương. Ngài đến giữa hoang địa đời ta, **để làm bạn, để chữa lành, để khơi dậy sự sống mới.**

Mùa Chay là thời gian để ta mở lòng — để hoang địa không còn hoang vắng, để lòng người không còn khô cằn, để tình yêu nở hoa giữa thử thách.

*"Ép-pha-ta – hãy mở ra!"
Hãy mở ra để Lời Chúa bước vào.
Hãy mở ra để ân sủng tuôn trào.
Hãy mở ra để hoang địa nở hoa*

Chúa Giêsu đã bước vào hoang địa, không phải để trốn chạy, mà để đối diện. Ngài không dùng quyền năng, mà dùng Lời Chúa để chiến thắng cám dỗ. Và chính nơi thử thách ấy, Lời Chúa trở thành khí giới, trở thành ánh sáng, trở thành sức mạnh cho người lữ hành đức tin.

Nhưng để Lời ấy thực sự sống động trong ta, ta cần một điều: **mở lòng**. Mở lòng để đón nhận. Mở lòng để trở về. Mở lòng để xin thương xót, như lời **Thánh-Vịnh Đáp Ca** hôm nay: *"Lạy Chúa, xin thương xót con, vì con đã phạm tội."*

[3] Chúa ơi, xin xót thương con!
Xin Ngài mở lượng từ nhân hải hà,

[4] Xin Ngài, xoá tội, thứ tha
Lỗi lầm, độc ác, gian tà của con.

[5] Vâng, con là kẻ tội nhân,
Đêm ngày tội lỗi cứ dẫn dắt con.

[6] Con đắc tội, con cả gan chống Chúa,
Con dám làm điều dữ ngửa mặt Ngài.
Ngài thật công bình trên ngài quyết án!
Ngài thật liêm-chính khi phán xét con!

[12] Lạy Chúa Trời, xin tạo cho con tâm hồn trong trắng,
Xin đổi mới tinh thần cho con xứng đáng bội hơn!

[13] Đừng xua con khỏi thánh nhan,
Cắt con ra khỏi Thánh Thần quyền năng!

[14] Cho con lại được vui mừng
Trong ơn cứu độ Ngài từng cho con!
Được Ngài làm chủ tâm hồn,
Con thêm sức mạnh chẳng còn âu lo.

[17] Xin Ngài mở miệng con ra,
Để con tán tụng hoan ca danh Ngài!

(Tv 51, 3-4. 5-6a. 12-13. 14 và 17)

=> <http://www.conggiaovietnam.net/index.php?m=module2&v=detailarticle&id=117&ia=13065>

IV- LỜI NGUYỆN

Lạy Chúa,

Trong hoang địa đời con, có những vùng khô cằn, những góc tối, những nỗi đau chưa gọi tên. Nhưng con tin rằng, Chúa đang ở đó, không để kết án, mà để cứu độ, không để bỏ rơi, mà để đồng hành, không để con gục ngã, mà để con đứng dậy.

Xin cho con biết mở lòng, để Lời Chúa trở thành ánh sáng soi đường, để ân sủng Chúa trở thành dòng suối tưới mát, để hoang địa đời con nở hoa — như hoa xương rồng giữa sa mạc. **Lạy Chúa, xin ở lại với con trong hoang địa.**

Lạy Mẹ Maria,

Chính giữa hoang địa khô cằn, Chúa gọi con trở về. Nhưng để trở về, con cần có Mẹ cầu bầu, và dẫn con đến với lòng thương xót của Chúa. Trong tâm tình sám hối và hy vọng, con cao cung tiếng hát **"Mẹ ơi con biết tội rồi"**, như một lời nguyện chân thành của người con lạc lối, đang quỳ ngoài cửa, xin Mẹ thưa với Chúa: **"Con đã quy hồi."**

ĐK: *Mẹ ơi con biết tội rồi.*

*Con nay sám hối trọn đời ăn năn
Cậy trông lòng Chúa khoan nhân,
Mẹ ơi thương giúp xin can gián Người
Chúa mà chấp tội không nguôi,
Thì con mất Chúa muôn đời,
Maria, Mẹ ơi!*

Maria, Mẹ ơi!

Từ lâu lắm rồi,
Hồn con rã rời,
Tội con chồng chất,
Tim con héo khô,
Thân xác vật vờ,
Máu tim lạnh ngắt,
Lưỡi con đắng tê,
Mắt con mù mờ,
Trí khôn u mê,
Cõi lòng han rỉ,
Con theo ma quỷ,
Con mất Chúa lâu rồi,
Maria, Mẹ ơi!

Mẹ ơi con biết tội rồi.

*Con nay sám hối trọn đời ăn năn
Cậy trông lòng Chúa khoan nhân,
Mẹ ơi thương giúp xin can gián Người
Chúa mà chấp tội không nguôi,
Thì con mất Chúa muôn đời,
Maria, Mẹ ơi!*

Maria, Mẹ ơi!

Từ lâu lắm rồi,

Con đầy tội lỗi,
Gian dối sân si,
Bất tri vô cảm,
Mê đắm dục vọng,
Vu khống kiêu căng,
Nói năng hại người,
Nghe lời ma vương,
Hắt đổ yêu thương,
Gạt lờng giăng bày,
Gieo cấy hận thù,
Nghĩ ngờ đồ kỵ,
Con theo ma quỷ,
Con mất Chúa lâu rồi,
Maria Mẹ ơi!

*Mẹ ơi con biết tội rồi.
Con nay sám hối trọn đời ăn năn
Cậy trông lòng Chúa khoan nhân,
Mẹ ơi thương giúp xin can gián Người
Chúa mà chấp tội không nguôi,
Thì con mất Chúa muôn đời,
Maria, Mẹ ơi!*

Maria, Mẹ ơi!
Mẹ thưa với Ngài:
Con quỳ ngoài cửa,
Xin Chúa khoan nhân,
Chúa đừng phạt nữa,
Con đã quy hồi,
Con quyết ăn năn,
Sống theo đường Ngài,
Chúa đừng bưng tai,
Xin hãy dung tha!
Mẹ từng đã hứa,
Tiệc cưới Ca-na,
Chúa nào chấp hoài,
Mẹ thưa với Chúa:
Con mất Chúa lâu rồi
Maria, Mẹ ơi!

*Mẹ ơi con biết tội rồi.
Con nay sám hối trọn đời ăn năn
Cậy trông lòng Chúa khoan nhân,
Mẹ ơi thương giúp xin can gián Người
Chúa mà chấp tội không nguôi,
Thì con mất Chúa muôn đời,
Maria, Mẹ ơi!*

=> <https://youtu.be/WFulww0beY4>

Ben. Đỗ Quang Vinh